

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τοῦ Ἐπιμελητορίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐπιθετικὸν παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ἡμῶν ὑπερείκτως, καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 30. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τριμηνίος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων. Κρατῶν σέλλινια 10.

*Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦδηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 54ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1927

*Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 38

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Ὁ μεγάλος ἀδελφὸς ἀγῶνας γιὰ τὴν ἀ-
πόκτηση τοῦ διαμαντιοῦ τοῦ εἶχε κου-
ράσει ἄλλους, τοὺς εἶχε ἐξαντλήσει. Ὁ
Αὔγουστος προσπαθῆσε νὰ δώσει κου-
ράγιον στοὺς φίλους του, λέγοντάς τους
ὅτι πολὺ πιθανὸν τὰ παιδιὰ νὰ ἐπαιζάν
μὲ τὸ βῶλο καὶ νὰ εἶχαν κρατήσει στήν
τσέπη τους τὸ διαμάντι.

Μὰ ἔλα τοῦ κάκου. Αὐτὴ τὴ φορά
ἡ ἀπελπισία ἦταν γενικὴ, κανεὶς δὲν
εἶχε ἔρεξη ν' ἀρχίσει πάλι ἀπ' τὴν ἀρ-
χὴν τὸ κυνήγι.

Ἦταν θέληση τῆς Μοί-
ρας, τὸ διαμάντι νὰ μὴ βρε-
θεῖ! Δὲ μπορούσαν παρὰ νὰ
ὀπιοῦσαν στὸ μοιραῖο καὶ
νὰ ἀφίσουν πιά κάθε ἀγῶνα.

Ὅταν γύριζαν στὸ ξενο-
δοχεῖο τῆς «Διάνας», σκυ-
φτοὶ καὶ ἀμύλητοι, ἡ κυρὰ-
Γρίπω τοὺς περίμενε στήν
πόρτα καὶ τοὺς ὑποδέχτηκε
μὲ καλὰ καὶ εἰρωνεῖα.

— Ἐ, λοιπόν, τὸ φέρατε
τὸ διαμάντι, ποῦ ἀξίζει ἕνα
ἑκατομμύριον;

Ὁ ἀγαθὸς Ἡρακλῆς πῆ-
ρε τὴ γριά κατὰ μέρος καὶ
τῆς εἶπε, δείχνοντάς της τὰ
δύο παιδιὰ ποῦ ἐκλαιγάν.

— Πάψε λοιπόν, κυρὰ-
Γρίπω. Δὲ βλέπεις τὰ κακό-
μοιρα τὰ παιδάκια, ποῦ εἶ-
ναι πικραμένα;

Ἡ μοχθηρὴ γριά σήκωσε
τοὺς ὄμους της:

— Δὲ βαρέθηκα νὰ κλαί-
νε; εἶπε. Ὅταν θὰ τὰ κλεί-
σουν στὸ Ἄσυλο, τότε θὰ
πάθουν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τί φέρνει μιὰ τυχερὴ στιγμή

Ἦταν ἕνα ὥρατο δειλιγόν.

Κάμποσες μητέρες καὶ κάμ-
ποσοὶ γέροι καθόνταν καὶ

λιάζονταν στήν πλατεῖα τῆς Μονμάρ-
τρης. Ὁ κῆπος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τίς φω-
νὲς καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν, ποῦ ἐ-
παιζάν.

Ὁ Μοκοκό κι' ἡ Ἰσλέ εἶχαν καθί-
σει παράμερα σ' ἕνα μπάγκο φρόνιμ,
σάν παιδιὰ ποῦ εἶχαν σοδαρευτεῖ πρό-
ωρα ἀπὸ τὰ βάζα καὶ τίς ἐγνοτες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ εἶχε χαθεῖ πιά
κάθε ἐλπίδα νὰ βροῦνε τὸ πράσινο δια-
μάντι, τὸ μέλλον ἦταν μαῦρο καὶ σκο-
τεινόν γιὰ τὰ δύο ζῆμοιρα ἀραπάκια.

Βέβαια, οἱ ἀγαθοὶ καλιότασοὶ θὰ ἔ-
καναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ τὰ προ-
στατεύσουν. Μὰ οἱ μικροὶ μας φίλοι

ἔχουν μάθει πολλὰ πράγματα, μέσα
στοὺς ἔξι σχεδὸν μῆνες ποῦ μένουν
στὸ Παρίσι. Ἐχουνμάθει, λόγου χάρι,
τί σημασία ἔχει στή χώρα τῶν λευ-
κῶν αὐτὸ ποῦ τὸ λένε χρέμα. Χρέμα
λοιπόν τὰ καίμενα δὲν εἶχαν καθόλου.

Ὁ κακὸς Πατατούκας τὰ εἶχε ἀφίσει
στοὺς πέντε δρόμους, χωρὶς πεντάρα!

Οἱ ἀνάγκες ἦταν πολλὲς κι' οἱ κατ-
μέμοι οἱ καλιότασοὶ ἀναγκάστηκαν κάμ-
ποσες φορές νὰ σφίξουν τὴν καρδιά
τους καὶ νὰ σηκώσουν λεφτὰ ἀπὸ τὸν
κουμπάρ, τὸν κουμπάρ αὐτὸν ποῦ
τὸν εἶχαν περιφρονήσει γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ, προσδοκῶντας τὸ ἑκατομμύριον τοῦ
διαμαντιοῦ. Ὁ κουμπάρς
ὡστόσο δὲν ἦταν ἀνεξάντλη-
τος. Ὅσοι, τί ἔμελλε ν'
ἀπογίνου;

Αὐτὰ συζητοῦσαν τὰ δύο
ἀραπάκια, καθισμένα παρά-
μερα, σ' ἕνα μπάγκο τοῦ δη-
μόσιου κήπου.

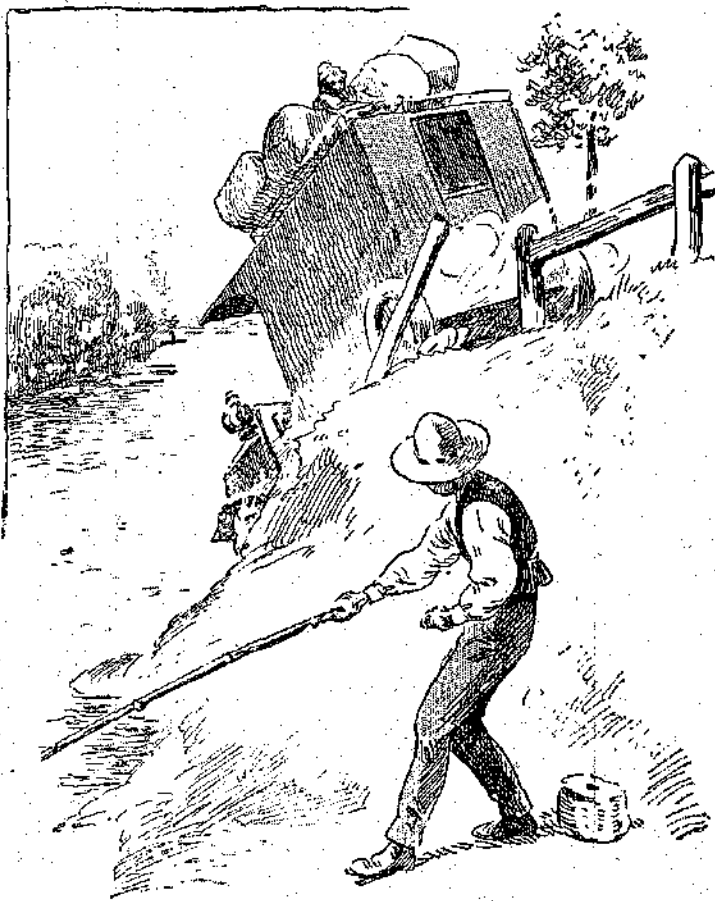
— Ἐέρεις, Μοκοκό, ἔλεγε
ἡ Ἰσλέ, καὶ σήμερα τὸ πρωὶ
ἡ γριά εἶχε γκρίνιες μὲ τὸν
Αὔγουστο. «Ὅ,τι καὶ νὰ κά-
νετε, τοῦλεγε, δὲ μπορείτε
νὰ μὴ τὰ πάτε στήν ἀστυ-
νομία αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Μόνο
ἔτσι θὰ τὰ ξεφορτωθῆτε!»

Δὲν πολυκαταλάβαιναν τὰ
παιδιὰ τί σήμαινε ἡ λέξη
αὐτὴ: ἀστυνομία; Μὰ φαν-
τάζονταν ἕνα μέρος γεμάτο
τρόμο καὶ μυστήριον, μιὰ μαύ-
ρη φυλακὴ, ἔπου θὰ τοὺς ἐ-
κλειναν σφιχτὰ-σφιχτὰ, ὡς
που νὰ πεθάνουν.

— Πρέπει νὰ ξαναπάμε
στὸν «Ἄσπρο Γάτο», εἶπε
ξαφνικὰ ἡ Ἰσλέ. Ἐκεῖ του-
λάχιστο κερδίζουμε χρήματα.

Μὰ ὁ Μοκοκό κατέβαζε
ἄλλες ἰδέες:

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ, Ἰ-
σλέ. Καὶ γιὰτί νὰ μὴ γρά-
ψω στὸν καλὸ καπετάν-Μά-
ριο; Τὸν θυμάσαι; Θυμάσαι

«Τὸ αὐτοκίνητο ἔπρεσε μὲ ὀρμὴν στὰ νερά». (Σελ. 326, στ. α')

και τι μου ειχε πει στο βαπόρι; «αν κάποτε στενοχωρηθείς από Παρίσι, γράψε μου: πλοίαρχον Μάριον, δδός Μαζαγγράν, Μασσαλιαν».

Η μικρούλα άκουγε προσεχτικά τις σκέψεις του φίλου της και τις έδρισκε μάλιστα πολύ σωστές. Αποφάσισαν λοιπόν να πιάσουν να γράψουν χωρίς αναβολή στον καλό καπετάνιο και με την άποψη αυτή σηκώθηκαν να περπατήσουν λιγάκι στον κήπο.

«Όσο κι' αν ήταν γεμάτα από έν-

μας σταμάτησαν το κυνηγητό τους, ξαναπαίδια ξεθάρρεψε και ρώτησε:

— Θες να παίξεις μαζί μας, κύριε Σοκολάτα;

— Έγώ θέλω πολύ! απάντησε το παιδί, πρόθυμο και χαρούμενο, γιατί τουκάναν αυτήν την πρόσκληση.

Και το παιγνίδι ξανάρχισε τώρα με πιδ πολλή δραση και βουή. Τέλος μπήκαν στη μέση οι μητέρες, γιατί τα παιδιά είχαν κουραστεί πια απ' το τρέξιμο κι' ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα.

«—Θες να παίξεις μαζί μας, κύριε Σοκολάτα;» (Σελ. 334, στ. 6'.)

νοιες τα κεφαλάκια τους, ο ήλιος ήταν λαμπρός, ο αέρας γλυκός, τα λουλουδάκια του πάρκου μωσκοβολούσαν — κι' έτσι οι φίλοι μας άρχισαν να κάμουν καλό κέφι.

Παιδιά δέκα ή δωδέκα χρόνων δε μπορούν να μένουν λυπημένα και μελαγχολικά ώρα πολλή, κάτω από το φως και τη χαρά του ήλιου. Τα δυο άραπάκια δεν άργησαν να νοιώσουν τη χαρά της ηλικίας τους κι' άρχισαν να τρέχουν ζωηρά μέσα στις δεντροστοιχίες.

— Πάκα! φώναζε χαρούμενα ο Μοκοκό χτυπώντας τον ώμο της φίλης του, καθώς έκαναν όταν έπαιζαν τα παιδιά στην πατρίδα τους.

— Πάκα! έκαμε κι' η 'Ισλέ, κι' άρχισαν να παίζουν το κυνηγητό.

Έτρεξαν έτσι μια ώρα σχεδόν ανάμεσα στα δέντρα. Τέλος σταμάτησαν κουρασμένοι, αλλά με τα μάτια γεμάτα χαρά και λάμψη.

— Παιγνίδι καλό! είπε ο Μοκοκό.

— Καλό! απάντησε η 'Ισλέ, μεθυσμένη από τον άερα και την έλευθερία.

«Αυτόσον, τά παιδάκια, που έπαιζαν στο πάρκο, είχαν μαζευτεί και κοίταζαν με περιέργεια τα δυο αυτά άραπάκια, που έτρεχαν οβέλτα σε γατάκια κι' έλεγαν μεταξύ τους άγνωστα κι' άλλόκοτα λόγια. Κι' όταν οι φίλοι

δεν της ήταν άγνωστο. Μα που άραγε την ειχε ξαναδεί;

Για να λύσει αυτή την άπορία της, ή κόρη του Μαρμό έκρινε ότι το άπλουότερο μέσο ήταν να ρωτήσει το ίδιο το παιδί. Προχώρησε λοιπόν προς την ξανθούλα και με το γλυκό χαμόγελό της τη ρώτησε.

— Έγώ γνωρίζω εσένα... Έγώ που είδα εσένα:

(Άκολουθεί) ΜΙΣ Σ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΔΣ

Σ Τ Ρ Ο Φ Ε Σ

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Σώθηκε ή μέρα ή φωτεινή. Στόν ούρανό, σά χάδι, Μέσα στην τόσην όμορφιά, 'Η Δύση άργοπεθαίνει. Πάνω απ' της χώρας τη σιωπή 'Θαμπό πέφτει το βράδυ... 'Όπως γυνοκείσ που ή 'Ανάμνηση Προς τα παλιά πηγαίνει.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Σε ξαναβρίσκω, θάλασσα Γλυκειά, γαληνεμένη, 'Όπως παιδί σ' έγγνώμισα! Μα να που τώρα πάλι Κοντά σου ποδοχεται να βρη 'Η ψυχή μου, κουρασμένη, Λίγη γαλήνη στο παλιό Πανώριο σου άκρ' γυαλι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ναί, μπορείς να μ' εδχηθής, είπε ο Άσπροφτέρουγος και διηγήθηκε στον Νίλς τί φρικτή ζωή ειχε τραβήξει με τόν Μαυροκέφαλο και την Ανεμόγοργη.

Αίφνης ο Νίλς άκουσε έξω απ' το παραθυρο μια φωνή που του φάνηκε γνωστή.

— Έδώ είναι; ρωτούσε ή κυρά-Μαριώ ή άλεπού.

— Ναί, εδώ μέσα κρύφτηκε, απάντησε ή φωνή μιας καρακάξας.

— Πρόσεξε, μικρέ, φώναζε ο Άσπροφτέρουγος. 'Η Ανεμόγοργη βρίσκεται απ' έξω μαζί με την άλεπού που θέλει να σε φάει.

Περισσότερα δεν πρόφτασε να πη, γιατί ή άλεπού μ' ένα όρμητικό πήδημα χύμηξε πάνω στο παραθυρο. Τα παλιά σκεβρωμένα παραθυρφυλλα έπεσαν κάτω και σε μια στιγμή ή άλεπού βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Με μια δαγκωματιά έσκότωσε άμέσως τόν νέον άρχηγό από τις καρακάξες, τόν δυστυχημένο Άσπροφτέρουγο που δεν έπρόλαβε να φύγη. Έπειτα πήδησε κάτω και κοίταζε να βρη τόν Νίλς.

Έκείνος θέλησε να κρυφτή μέσ' στην άνέμη, αλλά ή κυρά-Μαριώ τόν ειχε δη κι' έτοιμαζόταν να πηδήσει επάνω του. 'Η καλύδα ήταν τόσο μικρή και χαμηλή, ώστε ο Νίλς δεν ειχε καμμία άμφιβολία πως ή άλεπού στο τέλος θα τόν έφτανε. 'Αλλά μπορούσε να υπερκτισθη τόν εαυτό του. Στη στιγμή άναψε ένα σπύρτο, έβαλε φωτιά στα προσανάμματα του τραπεζο και τάρριξε άπάνω στην κυρά-Μαριώ. 'Όταν εκείνη ειδη τη φωτιά, την έπιασε ένας τρελλός τρόμος. Δεν συλλογίστηκε πια τόν μικρό. Χωρίς να σκεφθη τίποτε άλλο, πήδηξε έξω απ' την καλύδα.

Ο Νίλς όμως ειχε γλυτώσει από τόν ένα κίνδυνο για να πέση σε άλλον, χειρότερο. 'Η φωτιά άρχισε να πλώνεται και σε λίγο φούντωσαν οι κουρτίνες του κρεββατιού. 'Ο μικρός πήδησε κάτω και προσπάθησε να σβύση τις φλόγες. 'Αλλά ή φωτιά ειχε πιάσει για καλά, ή κάμαρα ειχε γεμίσει καπνό και ή κυρά Μαριώ, που στεκόταν έξω από το παράθυρο, κατάλαβε άμέσως τί γινόταν μέσα.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

— Έ, Νίλς, φώναζε, τί θέλεις να διαλέξης. Να γίνης ψητός ή να έρθης έξω σε μένα; Βέβαια, θα προτιμούσα να σε έρωγα εγώ, άλλ' αν βρης τόν θάνατο και με άλλο τρόπο, πάλι θα είμαι εύχαριστημένη.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΝΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΔΙΑΓΡΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΔΗ'.

Ο κ. Ταμίας έξακολούθησε να ρωτά:

— Και το κοριτσάκι, αυτή ή Φεβρονία της κυρά Κωνσταντινιάς, είναι μια ξανθούλα, με οδύ φουστανάκι:

— Μάλιστα, μάλιστα, βεβαιώνει ο κ. Άστυνόμος. Έτσι μου την παράστησε ή μητέρα της. Κρατούσε μάλιστα και μια μποτίλια...

— Μαύρη! συμπληρώνει ο κ. Ταμίας. Πολύ ώραία! Άμ' ο γαΐδαρος αυτού του χωριάτη, — πως τόν είκατε; Μαυρούκο; — είναι καφετίς σκούρος:

— Μάλιστα, μάλιστα! καφετίς σκούρος.

— Έ, λοιπόν, κύριοι! εγώ κατέχω το κλειδί του μυστηρίου!

Ο λόγος αυτός έκαμε μεγάλη εντύπωση στην όμηγυρη. Όλοι κρεμάστηκαν από τα χείλη του κ. Ταμιά, που σηκώθηκε όρθιος και διηγήθηκε τα επόμενα:

— Κύριοι! εγώ σήμερα πήγα απ' το πρωί στη βίλλα του φίλου μου κ. Κονταρίνη. Ξέρετε πως αυτή ή βίλλα βρίσκεται λίγο έξω από την πόλη, στο πλαϊό του λόφου της Άγίας Παρασκευής. Φάγαμε κατά τις έντεκα. Κι' επειδή εγώ είχα δουλειά, κατά τη μία, μιάμισυ, ξεκίνησα για την πόλη.

«Ο φίλος μου κ. Κονταρίνης ειχε την καλοσύνη να με συνοδεύση. Καθώς περνούσαμε λοιπόν τόν έξοχικό δρόμο, είδαμε μια παράξενη συνοδεία, που μās διασκέδασε πολύ.

«Τρία παιδάκια, — δυο άγόρια κι' ένα κοριτσι, — έπαιζαν μ' ένα γαΐδαρο. Το κοριτσι, με μια μποτίλια στο χέρι μαύρη, καθόταν στο σαμάρι. Το ένα παιδί, το ψηλό και καλοντυμένο, καθάλλικευε στα καπούλια. Και τάλλο, το χοντρό, έσερνε το γαΐδαρο απ' το καπίστρι και τόν έκανε να τηλαλά. "Α, ξε-

χασα! 'Ηταν μαζί τους κι' ένα σκυλί, που τότε έτρεχε μπροστά, τότε τριγύριζε το γαΐδαρο με χαρούμενα γανγίσματα. Τα παιδιά φώναζαν, γελούσαν. "Α, ήταν μια χαρά να τα βλέπη κανένας!...

«Κοντοσταθήκαμε και μες και τα βλέπαμε, ως που μās προσπεράσαν και μάκριναν... "Έ, τώρα δεν μου μένει καμμία άμφιβολία: Τα παιδιά εκείνα ήταν ο Μπέμπης, ο Φούσκας κι' ή Φεβρονία. 'Ο γαΐδαρόλος τους ήταν ο Μαυρούκος, κι' ο σκύλος τους ήταν ο Σπίδας!

«Και μπορούμε τώρα, με τη φαντασία μας, να ξεγηήσουμε όλα τα συμβάντα. Είπατε πως ο κ. Μάνθος ειχε άφήσει το γαΐδαρό του δεμένο άπ' έξω απ' την ταβέρνα του Σιδέρη, εκεί κοντά στο σπίτι του κ. Καραμανίκα. 'Ο γιός του ο Μπέμπης, ή ο φίλος του ο Φούσκας, ή κι' οι δυο μαζί, θα τόν έβρυσαν για να παίξουν λίγο σάν παιδιά. Έκείνη την ώρα θα βγήκε κι' ή μικρή Φεβρονία για ναγορήσει πετρέλαιο. Θα την πήραν κι' αυτή μαζί. 'Ο Σπίδας θα τούς άκολούθησε κι' αυτός, σάν πιστός σκύλος... παιγνιδιάρης. Τα παιδιά, έτσι όπως τα είδαμε, ξεκίνησαν. 'Η γαΐδουροκαβαλλαρία τους άρεσε και τα τράβηξε μακριά. Ξεχάστηκαν όπως ξεχνιούνται τα παιδιά με τα παιχνίδια τους. Και, χωρίς να το καταλάβουν, βρέθηκαν έξω απ' την πόλη, στο δρόμο τόν έξοχικό.»

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΠΕΡΝΤΕΔΑΚΙ

Αγαπητοί μου,

ΚΟΥΝ και τάφυχα την ψυχή τους. Τό παλιό τούτο ρητό μου τό θυμίσαι και πάλι ή μικρή παράξενη Ιστορία που θά σας διηγηθώ.

Μιά μέρα, από τις άνεμώδεις εκείνες που διαδέχθηκαν, άν θυμάστε, τις πρώτες μεγάλες ζέστες, άκουσ' άξαφνα, από την κάμαρα των κοριτσιών, κάτι φωνές, σαν τις φωνές που άκούγονται στο σπίτι όταν γίνεται κάποτε ζημιά... Τι νάσπασε πάλι... Κι' έτρεξα να μείνω, με την άγωνία του νοικοκύρη που πληρώνει πάντα τά σπασμένα.

Βρήκα τή γυναίκα μου και τις κόρες μου μπροστά στο παράθυρο της κάμαρας, — στο πίσω μέρος του σπιτιού, προς την αυλή, — άφωνες πιά, έκστατικές, να πλέκουν τά χέρια μ' άπελπισία και να κοιτάζουν ψηλά.

— Έσπασε κανένα τζάμι; ρώτησα με άπορία, γιατί δεν ειχ' άκούσει καθόλου κρότο.

— Όχι, μου είπαν, τό μπερντεδάκι... Τι; σπάζουν τώρα και τά μπερντεδάκια;

— Καλέ, τό πήρε ο άέρας και πάει! Πραγματικώς, τό παράθυρο ειχ' ένα μόνο μπερντεδάκι. Τό άλλο έλειπε.

— Μά θάπασε κάτω στην αυλή, είπα· δεν φωνάζετε να τό πιάσουν;

— Ά, μπζ, έκαμε ή μιά μου κόρη. Αυτό πέταξε ψηλά...

— «Στους ούρανούς»! πρόσθεσε κι' ή άλλη, θυμούμενη κάποιο τραγούδι που λέει ο Νιόνιος Νιονιάκης στο «Φόρο του Δεδάντε».

Έίλικα κι' άρχισα να τερετίζω τή στροφή: «... Κι' αυτή τήν τρέλα — που έκρατούσα, — ήρθε τάγέρι — κι' από τό χέρι — μου τήν έπήρε στους ούρανούς...» Καλά τώρα, άλλο κακό να μήν πάθουμε! Μά ή γυναίκα μου φαινόταν στενοχωρημένη. Με τέτοιον τρελλοαγέρα, ήταν βέβαιη πως δεν θά ξαναδρισκόταν τό μπερντεδάκι, — που εζέρι τι μακρούθ θά ειχε πετάξει, μ' όλα τά μετάλλια κριάκια που τό βάραιναν, — και συλλογιζόταν τά έξοδα και τόν κόπο που θά παιτούσε τό φτιάξιμο ενός άλλου: θ-φασμα, νταντέλλα, άντρντέ, άζούρ, κριάκια; ούφ, φασαρία!

— Άς προσέχατε, είπα.

— Τι να πρωτοπροσέχω κανέναν! φύσηξε πολύ δυνατά μιά στιγμή, βγήκε τό μπερντεδάκι απ' τό ένα καρφι, κρεμάστηκε, γλύστρησε κι' από τή βέργα του και, ως που να τρέξουμε να τό πιάσουμε, πάει!... Τέτοια φόρα που ειχε!... Τρέχα - γύρευε σε παιά

κεραμίδια είναι τώρα κολλημένο!... — Μά ίσως και στα δικά μας... — Δεν τό πιστεύω. Θά πήρε δρόμο... Έπειτα, και στη σκεπή μας νάναι, για ν' άνεβή άνθρωπος να τό πάρη, θά σπάση ή θά μετατοπίση κεραμίδια και τό έξοδο θάναι μεγαλύτερο. Θά φτιάσουμε έν' άλλο μπερντεδάκι και τελειώσι.

Άλλά οι μέρες περνούσαν κι' άλλο μπερντεδάκι δεν φτιανόταν. Κι' έγώ, κάθε πρωί που παίρναμε τό γάλα μας στην κάμαρα των κοριτσιών, — γιατί εκεί μαζεύομαστε, — μουρμούριζα:

— Πότε θά φτιάσετε επιτέλους αυτό τό μπερντεδάκι; Δεν μπορώ να βλέπω έτσι μισό τό κρηάθυρο. Μ' ένοχλει. Έπειτα κι' αυτό τό μπερντεδάκι που έμεινε μονάχο, μου φαίνεται λυπημένο, σκεπτικό, σά νάχασε τό ταίρι του.

— Μήν είσαι, μπαμπά, υπερβολικός! Άλήθεια... Κι' όμως δεν μπορούσα να διώξω απ' τό νού μου αυτήν τήν ιδέα. Κάθε φορά που έβλεπα τ' άλλο μπερντεδάκι, μου φαινόταν σά λυπημένος άνθρωπος που συλλογιέται: βουδός κάποιον χαμένο...

Όστόσο ή γυναίκα μου, με τις άλλες έννοιες του σπιτιού, άνέβαλλε από μέρα σε μέρα να δώση ταίρι σ' εκείνο τό έρημο μπερντεδάκι. Σιγά-σιγά πάψαμε και να μιλούμε για τ' άλλο που τόχε πάρει ο άέρας «στούς ούρανούς». Όταν άξαφνα, — θά ειχε περάσει καμμιά έβδομάδα, — άκούω πάλι φωνές.

Αυτή τή φορά όμως ήταν χαρούμενες. Έμοιαζαν μ' εκείνες που άκούγονται όταν φάνη στο σπίτι άπρόοπτα ένας ξενητεμένος συγγενής ή φίλος. Κι' έτρεξα πάλι να ιδώ ποιός μās ειχ' έρθει.

Τό μπερντεδάκι! Μάλιστα. Ό θεός Παύλος τό ειχε βρει πρό δλίγου στο κάτω πάτωμα, στο μπαλκόνι του δρόμου, κι' άνέβηκε να ρωτήση τά κορίτσια άν είναι δικό τους ή τής γειτόνισσας.

Τό γνώρισαν άμέσως, τό άρπαξαν με χαρά κι' έτρεξαν να τό βάλουν στη θέση του.

— Να τό ταίρι σου, σώπα κι' ήρθει! είπε ή μιά κόρη μου στο άλλο, σά νάθελε να με πειράξη.

Κι' όμως ή ύποδοχη που ειχαν κάνει στο μπερντεδάκι, δεν ήταν εκείνη που κάνει κανέναν σε κάποιο χαμένο ζωντανό που ξανάρχεται, άν όχι άνθρωπο, τουλάχιστο ζήο, σκύλο, γάτα, πουλί: Με μόνη τή διαφορά, πως αυτά γυρίζουν σε κακά χάλια, μαδημένα, κουρεμένα, λερωμένα, ένθ τό μπερντεδάκι μας γύρισε άσπρο-άσπρο, ίσιο, τεζαρισμένο σά νάρχόταν από τήν πλύστρα και τή σιδηρώτρα. Τό ώφέλιμο ό ήλιος κι' ο άέρας εκεί πάνω, στη σκε-

πή, όπου θά ειχε σκαλώσει κι' όπου θά ειχε μείνει κυματίζοντας σά σημαία ειρήνης, ώσάτου θά ήρθ' ένα άλλο δυνατό φύσημα, τό ξεσκάλωσε και τό πέταξε στο μπαλκόνι μας.

Άλλά τό πιδ περίεργο είναι τούτο: Μόλις τό πέρασαν στη βέργα του και τό κρέμασαν στη θέση του, τό άλλο μπερντεδάκι, τόρφανό και μελαγχολικό ως τή στιγμή εκείνη, μου φάνηκε χαρούμενο, γελαστό, ευτυχισμένο! Δες και μιλούσαν τώρα τά δυό τους για τό κακό φύσημα που τά χώρισε και για τό καλό που τά ένωσε πάλι. Και μιά στιγμή που ξαναφύσηξε άλαφρά, και κουνήθησαν λίγο τά μπερντεδάκια κι' άγγιξαν τ' ένα τ' άλλο, μου φάνηκε, — μη γελάσετε — πως τ' άδερφάκια φιλιόνταν. Ω, έχουν και τάφυχα τήν ψυχή τους...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Έτσι και το φορείο του Τζάκ τ' άκολούθησε ο Μπελιζαίρ, που κάθε τόσο του έπαινε τό χέρι, για να του δείχνη πως δεν ήταν δλότελ' άπαρητημένος. Κι' από τράνταγμα σε τράνταγμα, βυθισμένος, σχεδόν άναίσθητος, ο άρρωστος έφτασε στο Νοσοκομείο τής Παναγίας και στην «αίθουσα» του Άγιού Ιωάννου, που ήταν στο δεύτερο πάτωμα, — μιά πολύ μελαγχολική σάλα, που τό ταβάνι της κρατιόταν με σιδερένιες κολόννες και τά κρηάθυρά της έβλεπαν από έδω σε μιά σκοτεινή αυλή και από εκεί σ' έναν πυκνό κι' όγρό κήπο. Είκοσι κρηάτια, τ' ένα πίσω από τ' άλλο, δυό μεγάλες πολυθρόνες κοντά σε μιά πελώρια σόφα, ένα τραπέζι κι' ένας τεράστιος μπουφές με μάρμαρο, — αυτό ήταν έλο.

Καθώς μπήκε ο Τζάκ, πέντ' έξη φαντάσματα με πουκαμισές και με σκούφιες άσπρες, άφησαν μιά στιγμή τό σιωπηλό ντόμινο που έπαιζαν, για να τόν ιδούν. Άλλοι που ζεσταίνονταν στη σόφα, παραμέρισαν για να περάση. Τό μόνο φωτεινό μέρος εκεί μέσα ήταν τό μικρό τζαμωτό γραφετό όπου καθόταν ή Μητέρα, και τό εικονοστάσι με τήν Παναγία, στολισμένο με νταντέλλες, λουλούδια και κεριά.

Η Μητέρα προσάβνησε τόν Τζάκ και με λεπτή φωνή είπε:

— Ω, τό καίμενο τό παιδί, πόσο φαίνεται άρρωστο!... Γρήγορα να πλαγιάση. Δεν έχουμε τώρα κρηάτι, μά τό τελευταίο κει - πέρα θάδειάση σε λίγο. Για τήν ώρα θά τό δώσουμε

ένα στρατιωτικό. Κάμε γρήγορα, Πιάνη! Αυτός άκούει άνάμεσα στα δένδρα τό θρόισμα των δυό φουστάνων. Εκείνο που τόν έμποδίζει να τις φθάση, είναι κάτι πελώριες άτμομηχανές, άραδιασμένες στο μάκρος των τάφρων, που δουλεύουν άκατάπαυστα, κι' άγχομαχούν φοβερά, και καπνίζουν, κι' από τ' άνοιχτά στόματα τους τού ρίχνουν μίαν άχνα φλόγερή.

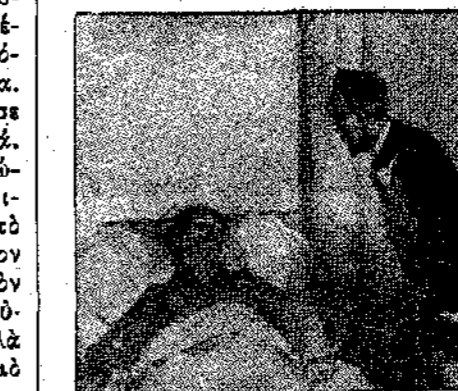
Τρέμοντας, ο Τζάκ άποφασίζει να περάση άνάμεσά τους. Και τόν άρπά-

ζουν, τόν γραπώνουν, τόν ξεσχίζουν, τόν ματατώνουν, τόν πονούν, τόν καίνε. Τι τρομερός άγώνας ως να βγή, να γλυτώση απ' εκεί-μέσα και να καταφύγη στο δάσος του Σενάρ! Άλλά κάτω απ' τά δένδρα, στη δροσιά, ο Τζάκ γίνεται πάλι μικρός. Είναι δέκα χρονών. Γυρίζει από έναν ώραλο ρερίπατο που έχει κάνει με τόν δασοφύλακα. Και να, εκεί-πέρα, στην άκρη μίος δειροστοιχίας, εκείνη ή γριά κακίστρα, ή κυρά-Μπάμπω, μ' ένα κλαδευτήρι στο χέρι, καθισμένη σ' ένα θεμάτι, τόν περιμένει. Θέλει να φύγη, ή γριά σηκώνεται και τού κάνει ένα ξεφρενιασμένο κυνήγητό μέσα στο άπέραστο δάσος... Ο Τζάκ τρέχει, τρέχει, μά ή γριά τρέχει γρηγορότερα. Θά τόν φτάση, τόν φτάνει... Άκούει πίσω του τά βήματά της και τό λαχάνιασμό της... Επιτέλους τόν τσακώνει, τόν ρίχνει κάτω και μ' έλο τής τό βάρος κάθεται άπάνω στο στήθος του παιδιού, που τό λυώνει, τό σπάζει...

Αυτός ο ίδιος είναι τώρα ένας απ' αυτούς τούς οδοιπόρους του νείρου του. Έχει ξαναγίνει παιδί, φορεί πάλι τή σκοτωξέικη φορεσιά του μικρού βαπτιστισού του λόρδου Πήμπουκ. Άλλά έλοένα μεγαλώνει. Είναι έλ' ή ζωή του αυτό τόνειρο. Περπατεί σ' ένα δρόμο που μοιάζει με τό δρόμο του Έτιόλ, μόνο που είναι πιδ πλατύς και με πιδ πολλά στριφογυρίσματα. Η μητέρα του κι' ή Σαίλιη πηγαίνουν μπροστά σε να μή θέλουν

να σταθούν, να τόν περιμένουν, κι' τ' άκούει άνάμεσα στα δένδρα τό θρόισμα των δυό φουστάνων. Εκείνο που τόν έμποδίζει να τις φθάση, είναι κάτι πελώριες άτμομηχανές, άραδιασμένες στο μάκρος των τάφρων, που δουλεύουν άκατάπαυστα, κι' άγχομαχούν φοβερά, και καπνίζουν, κι' από τ' άνοιχτά στόματα τους τού ρίχνουν μίαν άχνα φλόγερή.

Τρέμοντας, ο Τζάκ άποφασίζει να περάση άνάμεσά τους. Και τόν άρπά-

«Ά, να κι' ένας ύπναράς!» (Σελ. 337, στ. γ')

«Ά, να κι' ένας ύπναράς!» (Σελ. 337, στ. γ')

«Ά, να κι' ένας ύπναράς!» (Σελ. 337, στ. γ')

«Ά, να κι' ένας ύπναράς!» (Σελ. 337, στ. γ')

τά βηξίματα που ξεσχίζουν τή σιωπή. Δεν όνειρεύεται λοιπόν πιά κι' όμως αισθάνεται τήν ίδια πείση σ' έλο του τό σώμα, κάτι τό βαρύ, τό ψυχρό, τό άψυχο. Οι νοσοκόμοι τρέχουν στις φωνές του, τού τό βιάζουν από πάνω του, τό πετούν στο δίπλανό κρηάτι. και κλείνουν μπροστά τήν κουνουπιέρα μ' έναν πένθιμο ήχο μεταλλικό...

ΙΑ' Θάδεθ' τάχα;

— Ά, να κι' ένας ύπναράς!... Έ, Ένδεκα - άλφα, ζύπνα! Ο γιατρός!

Ο Τζάκ άνοίγει τά μάτια του και τό πρώτο που βλέπει είναι ή κλειστή, ή άκίνητη κουνουπιέρα του δίπλανού κρηατιού.

— Θά τρώαξες πολύ άπόφε, παιδί μου... Αυτός ο δυστυχισμένος, καθώς χαροπάλευε, έπεσε άπάνω σου... Κι' έβγαλες κάτι φωνές! Μά με τό δικιο σου... Έλα, σήκω λιγάκι να σε ιδώ. Πώ, πώ, τί άδύνατος που είσαι!

Ο άνθρωπος που τού μιλούσε ήταν ός σαρκάντα χρονών, με μεγάλη άσπρη ποδιά, με ξανθά γενεαία και με μικρά μάτια κάπως ειρωνικά. Πιάνει τό σφυγμό του άρρώστου, τόν άπρόάζεται και τού κάνει μερικές έρωτήσεις:

- Τι δουλειά κάνεις;
— Μηχανουργός.
— Πίνεις;
— Έπινα... Τώρα δεν πίνω πιά.
— Τι ζωή όμως θάκωνες, καίμενο παιδί!

Κι' ο γιατρός σαπάλνει, κοιτάζοντας τον με τήν ίδια συμπάθεια, με τό ίδιο ένδιαφέρο που τού ειχε δείξει κι' ο άλλος στο κεντρικό γραφετό.

Σιγά - σιγά, οι έσωτερικοί τριγυρίζουν τό κρηάτι. Είναι έλοι νεοί που κάνουν έχει τήν πρακτική τους. Ο «καθηγητής» τούς άγγει τά συμπτώματα που παρατήρησε στον «προκείμενο άσθενή». Είναι πολύ σπουδαία, φαίνεται, αυτά τά συμπτώματα. Ένας-ένας, τόν εξετάζουν έλοι οι νέοι γιατροί. Ο Τζάκ δίνει τό στήθος του και τή ράχη του σ' όλα εκείνα τά περίεργα αότια. Δεν ζέρι τούς επιστημονικούς δρους που φιθυρίζουν μεταξύ τους, καταλαβαίνει όμως πως ή θέση του είναι σοβαρή.

Ο «καθηγητής» άπαγορεύει τις συνταγές του σ' έναν έσωτερικό· κι' ύστερα ή Μητέρα πλησιάζει τό κρηάτι του και σιγά, διακριτικώς, τόν ρωτά άν έχη συγγενείς στο Παρίσι κι' άν περιμένη καμμιά έπίσκεψη σήμερα που είναι Κυριακή.

— Όχι, φιθυρίζει ο Τζάκ μ' ένα βαθύ στεναγμό. (Άκολουθεί)

**Γρίφος, αλλά μόνος του δεν μπο-
ρει να δημοσιευθῆ** ἴδὲς τὸν 'Οδη-
γὸ παρὶ Πνευματ. 'Ασκήσεων' Δ.
Μασουρίδην (ἐκλήθησαν ἔγκλι-
μας) Πεταλοῦδαν, Πολύφημον
κτλ. κτλ.

**Μεγαλόγραφον "Ἰθνη, Κόμη-
τα δὲ Δαρῶς, Κόμητα τῆς Φέ-
ρας, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Σά-
νιαν, Ἐλ. Ρουσάκη, Ζαυ-
ρον Φουντουλάκη** (ἔσταιλα).

**Εἰς δευτὰς ἐπιστολάς ἔλαθε με-
τὰ τὴν 16 Αὐγούστου, θάπαντή-
σω σὺ δὲ χρόμον.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διοργανοῦ.

Αἱ λύσεις δεκάκι μέχρι 20 Ὀκτωβρίου.)

Παράδογμα.—Εἰς τὸν ἴπ' ἀριθ.
533 Συλλαβογράφον τοῦ προηγού-
μενου φυλλαδίου, ἐτυπώθη κατὰ
λόγους ἐπὶ δεξιτέρου μὲν ἀρεκτι-
κός, ἀντὶ ἀρνητικῶς. Διορθώσατε
καὶ λύσατε.

550. Στοιχειώδης
Γνωστὸς μας χώρας κάτοικο
Τὸν ἀποκεφαλίζεις,
Παίρεις σταφύλι γιὰ τὰ φῶς
Καί... τὸν καταφροχθίζεις.
Ἰσοτέφανος

551. Μεταγραμματισμός
Βγάτω Πί καὶ βάζω Βήτα
Κί' ἐν' ἀπλὸ σμῆμαί, λυτά,
Ἀπὸ τῆ Γεωμετρία
Τὸ κερθὸ σὴ Θεσσαλία.

552. Ἀναγραμματισμός
Τὸν περίφημον ζωγράφο
Δίγω ἀνάκατα τὸν γράφο,
Καὶ ἀρκετὸ μόναχ' αὐτὸ
Στὸ παρόλα... τῆς Ἀθήνας
Νά βρεθῶμεν στὸ λαφρὸ.
Μίρης Πρώμος

553. Δίνιμα
Σὲ μιά μικρούλα ἄμφη,
Φιδάκι, μὲ κεφάλι
ποὺ λάμπει, ἔχει βουτήξει.
Καὶ λάμποντας, ἴδὲς το,
Τὸ κίτρινον νερὸ τῆς
Ὅλο θά τὸ ρουφήξῃ!

554. Τρίγωνον
*** * = Νῆσος τ. Αἰγαίου
*** * = Θέα
*** * = Αἰθιοπικήν
** * = Ἀντωνυμία
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
555. Γωρία
+ **** = Πατὴρ ἀργοναύτου
* + **** = Αἰσιθῆμα εὐγενές
** + **** = Δουρικτικὴ διαίρεσις
*** + **** = Νομοδέτης
+ **** = Νῆσος τ. Αἰγαίου

Οἱ σταθροὶ καθέτως ἕως τῆς
Βαλκανικῆς. **Λούλα Β. Μίχα**
556-560. Φωνητικὸ γρίφος
Δ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φω-
νήματος, δευτέρωποτε φωνὰς ἐπα-
νάληφθησαν μετὰ τὴν τὴν κά-
τωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ
ἐπίξις εἰς ἑκαστον συμφὸν δύνανται
νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχηματισθοῦν
ἀπέντε λέξεις:
δδξξζα-γγφθδ-σσφσδ-κρην-δγσ
Δέκτωρ Φασαρίας

561. Ἀμοσιστικὸς
Τόσσικα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν
ὄργανον συμβολικόν:

1, Πόλις νῆσου τοῦ Ἰονίου 2,
'Ὀρος τῆς Ἀττικῆς 3, Δένδρον
ὀπωροφόρον 4, Μεγάλη θεά.

562. Μικτὸν
λλ - α - λγ - αι - λλ - α - ργ
Φιλαδέλες

563. Γρίφος
"Ε, Σάβρη! ὄντας ποῦ δέ;—**Ἄ!**
Κοσμοχάλατρα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
564. Metagramme

Oh le bon habitant de la cité!
Son chapeau ne lui plait pas.
Il achète un autre, meilleur,
Mais maintenant le pauvre
Appartient à deux personnes
Et separe leurs deux proprie-
(Πρωτότυπον) [ἑς.

565-567. Cinema-Rébus

1. Βίος, στέλεχος.
2. Ἄλλα οὐκ ἔστι
3. Νῆμα, ἐμεῖ, θυλάκιον.

Ἄν αἱ λέξεις αὗται μεταφρα-
σθοῦν γαλλικά καὶ προσφεροῦν
γρήγορα, δάκρυοσθον: ἀρχαῖος
σοφός, ἀρχαῖος στρατηγός καὶ ἀρ-
χάκιος βασιλεὺς.

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 23

327. Ἀντίχειρ (ἀντὶ, χεῖρ.)—
328. Μάνη (μᾶ, νῆ.)—329. Λυ-
σις-Λύσις.—330. Ἡ θεομάστρα.
331.

A
ΡΑ
ΟΙΚΟΣ
ΠΡΟΤΕΥΣ
ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ
ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗΞ

332. ΡΟΔΟΝ (Ράινω, Ὀπόδιος,
Δαυλός, Ὅμιρον, Νοῦς).—333.
'Ανδρῶν δ' ἀπέναντον σοφώτατος
Σωκράτης.—334. Ὑποκάμισον
(ὕπερ Κάμισόν).—335. RACINE-
DAUDET (RaDium, AnAcédon,
CrUche, INDes, NoEl, EuTerpe.)

Νέος Τιμονατέλλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἐπαρξοῦν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
τοχυδρομικὰ δὲ ἀποστέλλομενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1926)
ἐπαρξοῦν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφός δρ. 30 καὶ ραμμένος
δρ. 35. Τοχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
αστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτρι-
κόν δρ. 23 εἰτε ἀρραφός εἰτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 εἰς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 8 (τὸ εὐχαιστον τιμημα.)
Περὶ τῶν 10 λέξεων 20 λεπτὰ ἢ λέ-
ξις, μὲ παύση δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ἐχωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ πρωτοτύπων εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΖ'—799
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὴν Ἀνεμώ-
νιον τοῦ Βουνοῦ, Ζουλέικα, Πόρθον
καὶ Παντογράφον Παρῶν. Δ/σις: Mr Savas
Economides (Διὰ Ἀτρέπhton Κριτῆ), Rue
Amassia No 19, Mazarita, Alexandria
(Egypte).

ΚΖ'—780
Γενεβέρω, πᾶς περὶ τῆς ἑξοχῆς: Μὲ
θυμάσαι: **Λονδρέζα**

ΚΖ'—781
Ὅσοι μοῦ πρότερον Μ. Μυστικὰ κ' ἔδοι:
ἄλλοι θέλοῦν, ἅς στείλουν σὴ διεδοῦ-
σι μοι: Καλλιότη Χατζή, Φιλελλήνων 13,
Ἰωάννινα. Ἐ' ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΚΖ'—782
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ βίους - ες.
Ἀμφιλόδη, Μπὲν-Χοδρ, Κίντων Ἄριον
Γζουόντα, Μιρὰκι, Μιριν, Μάγισσα, Μι-
ρέλα, Λατάνια, Ἐλας. Νὰ περιμένα; Δ/σις:
Νίτος Βαροσάκ, Λασιναῖς Μελεβοῦγιου
(Κρήτης). **Ἀνέσπερη** Εὐτυχία

ΚΖ'—783
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τετραδιάκιον καὶ
ἀλληλογραφούμε μὲ Διπλασοπούλες.
Στείλατε (ΚΖ'—509) διὰ Κ. Κ.

ΚΖ'—784
Τελεσίμαρι Κῆμα
Ζηλιμένο Κιάτρο

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

**Υποστηρίξατε τὸν (ΚΖ'—718) Διαγωνι-
σμόν μας. Βραβεῖα πρωτοκαθίστατα.**
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ
'Αντιπρόσωποι: Ἄθηναι: ἁ') Πίστις
Κατρίσι, β') Ναουμίδης. — Βόλου: ἁ')
'Ολορηγιάννης, β') Θεοδοσίου. — Μυτι-
λήνης: Κοκκινῆ Παπαροῦνα.
Ὁ τὸν ἀντιπροσωπιῶν:

ΚΑΛΟΚΥΒΟΠΟΡΟΣ

Εἰς φιλικὸν χειρισμὸν εἰς Διπλασοπού-
λες ἀπὸ τὴν Σατυροπέφουσα

ΚΖ'—788
Καλοκύβωπος: ἕρθε ἡ σπῆρα σου.
Εἰσεὶ ὁ Συμπόσωπος. Καταλαβὸς;
ΚΖ'—789

Κιτανιδα, Ἄδρθε Γλέντορδαν, ἀνταλλά-
σσωμε τετραδιάκιον; Γράψε Ε. Παπᾶ,
p. r. Μακρυγιάννη, Ἀθήνας.

Κροχηράσσω Διοργανισμὸν κερτικῶν κερ-
τῶν πρωθεμαί μνησάι, συμμετοχὴ
διδραχμοῦ. Βραβεῖα 2 ἐκαστῶ. Περιμένα
ἀπ' ἑμῶν ες, σὴ γναστὴ Δ/σιν: Ἰάσωνος
—Ταμβῆτα 3, Βόλον. **Μένη Δίξω**

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΩΝ

Παραπέμνω τὸν Διοργανισμὸν μας μὲχρι
τέλους Αὐγούστου. Διπλασοπούλες-ες,
Σέλλοι, περιμένα... Ἀδάντα, Μακρινό,
Φωκινὸ, Θέσι, ἀπὸ οὗς ἰδιαιτέρως
Παγκράτης, αἰσὶς δάκαμε ἀλλομμητογῆ.
Ἡ τὸν διανομιστῶν: Ἀστραπῆ

ΚΖ'—792
Προρηκτικῶν διοργανισμὸν Ἀγρῶν κερ-
τῶν τοῦτον. Πρωθεμαί τετραπύων
συμμετοχῆ διδραχμοῦ. Βραβεῖα πρωτοκα-
νῆ. Ἀνταλλάσσω κέρτες μὲ διὰ τὴ Διπλα-
σοπούλα καὶ μὲ σμηνῆ ἀπὸ τῶν. Δ/σις:
Γεωργίου Μ. Γεωργίου, Ἀδάντα Κήφου.
Τὸ Ἀνυπομνησὶν Κορησιπούλα

ΚΖ'—793
Ἀγαπημένους μας Μαρία καὶ Γρανθή καὶ
Μαροῦλα Γαλλέια, σὴ χροσὴ γρη-
τῆ σας εὐχρησά χαρῖνα πολλὰ καὶ τὴν εὐ-
τυχίαν νύχτα γιὰ πάντα συντροφία.
Μὲ ἀγάπην **Σ. Ω. καὶ Ν. Κ.**

ΚΖ'—794
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
Ἡ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

(Σματοφιλῶμεν κατόπιν τῆς (ΚΖ'
—652) ἐφεῖν ἄλλος ἢ θρασευδία
καὶ ἀναψυξία. Ἐρωτῶμεν δὲ μόνον, ὅτι
τὸ ἄλλο φερόμεν σας ἕως δὲ ταμῆ νὰ
προσβλήτ τὸν ΣΥΛΛΟΓΟΝ; Ὡσθ' ἄλλος
ἡμέρα πᾶς δὲ μετρηθῆ τὰ ἀντατήρημα
Ὁ πρόεδρος Ἄνδρσοῦδα

ΚΖ'—795
Μαροῦλα-Νίτος, εὐχριστῶ γιὰ τὴν γρη-
τοῦλα σας χρόνι πολλὰ καὶ εὐχερι-
σμενά. **ΕΠΕΑ**

ΚΖ'—796
Ἀνταλλάσσω ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικὰ μὲ βίους καὶ μὲ βίους. Δ/σις:
Ἀνδρ. Κούτση Παπαδοπούλου. Ἰουστινια-
νοῦ 11, Ἀθήνας. **ΕΠΕΑ**

ΚΖ'—797
Κροχιστάτα, εὐχριστῶ διὰ πρό-
των, τὴν ὁποίαν λόγῳ ἀσχολίαν δὲν
δέχομαι. **Κίσπερος**

ΚΖ'—798
Εφ' ἡ Τουριστοδία — Ἀριστῆ Σαρρῆ-
δάκη, Χρόνη ἢ Καπετανοπούλα — Ἐλέ-
νη Πάνου, Ἐλας — Καταποδοσάκη, Βοῖαν-
τίς — Ἄννα Ζουσιδίου. Ἐλένη Σίμου, ἀπὸ
δὲν εἶσαι ἢ Τρέλλη Χροστήρα, ἐφημερι-
δὸς δὲ εἶσαι ἢ Μερία Ἀντουανέτα. Ἐπι-
ταὶ σμηνῆ. — Ἀστραπῆτες Καβαλλά-
ρης, Ἐλλήν Ἐκδιηκτικῆς, Μαραθωνε-
μῶδες.

ΚΖ'—799
Γιὰ σας, ἡ Ἐραλοῦτῆσι! Σας εὐχριστῶ
καλὴν πρόδον. Μὲ γρησίτες **Ἀστῆ** τοῦ **Αἰγαίου**

ΚΖ'—800
Ἀπὸ τὴν πρώην ἑφεῖν ἀναψυξίαν εἰς τὴν
κίνησιν τῆς Διπλασσοῦ, ἀλληλογραφῶ
μὲ βίους καὶ βίους. Δ/σις: Gus Vleeddes,
167 P. O. Box, Waterbury Conn.(U.S.A.)
Κωνστ. Ἱ. Βελγίδης

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΑΤΟΡΙΩΝ

Πρόεδρος: Παλιός Κυνηγός, Ἀντι-
πρόεδρος: Φωβερδ Ἀνδρσοῦδα,
Γραμματεῖς: Ἀλίκη, Γαρίας, Χελεῖ-
δάκη.

ΤΜΗΜΑΤΑ—Διοργανισμὸν: Ἀγρῶς, Ἀ-
ποκαλοῦσαν: Τρυφῶν, Ἀντιπροσωπιῶν:
Φωβερδ Ἀνδρσοῦδα, Δημοφειστῶς;
Χελεῖδάκη.

ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρόεδρος: Μπεκῆτα, Ἀντιπρόεδρος:
Νερῶνις, Γραμματεῖς: Ἀγροπάπια,
Γαρία, Πέφθια.

ΤΜΗΜΑΤΑ—Διοργανισμὸν: Ἀγρῶς,
'Αποκαλοῦσαν: Πέφθια, Ἀντιπροσω-
πιῶν: Μπεκῆτα, Δημοφειστῶς;
'Αγροπάπια.

Γενικὴ Δ/σις: (ΚΖ'—725).
Ἰπνοβήσιον Διοργανισμὸν μας.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
Εἰς τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

(Ἄπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶ-
τος εἶναι τὰ τοχυδρομικὰ τοῦ Ἐσω-
τερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ)

Ἀδελφεύλα μου, δρ. 17,50 / 5,50 καὶ 7,50/
Ἀναδομένη, δρ. 20 / 6 καὶ 8,50/
Ἐσπερον, Τόμος Β' δρ. 25 / 6,50 καὶ 9/
Τόμος Γ' δρ. 20 / 6 καὶ 7,50/
Ἰσπερῆλα, δρ. 25 / 5 καὶ 7/
Κοιτὴς Δρόμος, δρ. 12,50 / 5 καὶ 7/
Κωλὸς Δρόμος, δρ. 8,10 / 5 καὶ 7/
Κοκκινὸς Πράξης, δρ. 17,50 / 5 καὶ 7/
Κόσμος καὶ Ἡσίορ, δρ. 20,50 / 5 καὶ 8,50/
Κωμῶδικα τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4 / 4 καὶ 5/
Λάσπηρ, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9/
Μαρυκαὶτα **Στέφαν**, δρ. 15 / 5,50 καὶ 7,50/
Παιδικὸν Ἐσπερον, Δύο τόμοι, ἕκαστος
δρ. 15 / 5,50 καὶ 7,50/
Περίεξις στὸν Ἡλίον, δρ. 15 / 5 καὶ 7/
Πλοῦσις καὶ Φωγῆ, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9/
Στέφω καὶ **Πατριάρχης**, δρ. 15 / 6καὶ 7/
Στέλλα Βελανῆ, δρ. 12,50 / 5 καὶ 7/
Τερέζα Βαρμῆ-Δαυδάτα, δρ. 20 / 5,50
καὶ 7,50/
Τίρις καὶ Ἀτιμοί δρ. 30 / 6,50 καὶ 9/
Τιτὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9/
Τυχρῆσι καὶ Ἀτιμοί δρ. 30 / 6,50 καὶ 9/
**Ὁ Τρέλλος μὲ τοὺς Κοκκινὸν Κρι-
γῶς** δρ. 20 / 6,50 καὶ 9/
Ἡ Τρίμησις Γυναικῶν, δρ. 25 / 6,50 καὶ 9/
La Maitresse Vole, Μεταφρασῶς τοῦ
Γκαῦδ Δρόμου δρ. 12 / 5 καὶ 7/